

Lembranzas da Escola de Meiro

Rosa E. Gantes

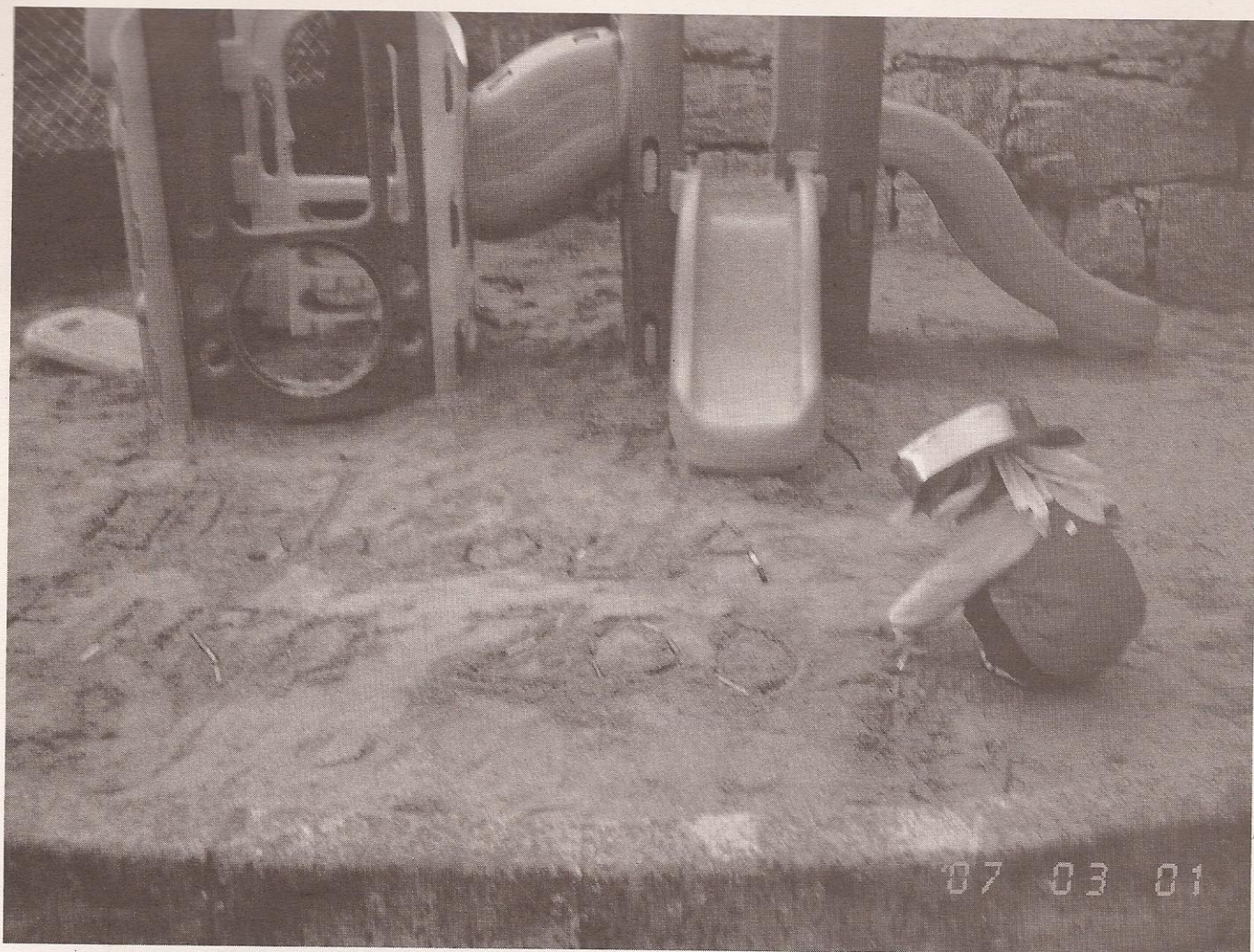
A ló polo ano 97, empecei a traballar na escola de Meiro. Fora unha opción voluntaria e que acollía con moita ilusión

A miña atracción polas escolas rurais viña de lonxe, cando un fato de estudantes demos en facer un traballo sobre “Revitalización Cultural” no agro galego. Eran tempos de inquedanzas, medos, axitación e loita antifranquista. Daquela soñabamos con revitalizar todo o que se nos puña por diante, sabedores de que a ditadura fora zugador a vida de todo o que se movía. Tamén eran tempos de reflexións sobre o futuro e preocupacións por recuperar para o ensino a normalidade pedagóxica e democrática. Tiñamos que ser autodidactas, buscar referentes externos ou aprender compartindo experiencias nos

Movimentos de Renovación Pedagóxicos.

Por iso, cando cheguei a Meiro, pese a que era consciente da eiva e reto que supuña enfrontarme soa con esta experiencia, atopábame moi motivada. Alén disto, sabía que a Soedade era relativa pois contaba coa compañía das profesoras das escolas unitarias próximas. O entorno prometía e non tardei en decatarme de que esta escola era un referente para as crianzas da aldea, un lugar familiar e atractivo para os máis pequenos. O contacto coas familias e veciñanza era algo cotián, así como a súa colaboración nas actividades escolares. E para máis sorte, viñera a dar cunha aldea onde funcionaba unha dinámica asociación cultural. Neste contexto puideron aplicar principios pedagóxicos como o de partir da realidade

máis próxima do alumnado, ao tempo que o contacto coas outras escolas e a colaboración de institucións locais, ampliaba e enriquecía as nosas experiencias: saída, excursións, visitas, actividades complementarias de psicomotricidade e biblioteca, actividades programadas pola Asociación Cultural de Meiro, etc.

É claro que houbo momentos difíciles e tamén problemas, algúns compartidos cos demais ensinantes, outros máis específicos das escolas infantís e unitarias: a aspiración pola diminución da ratio, a loita por contar con todos os servizos imprescindibles como o teléfono, solicitudes de reformas das dependencias para adaptar estas escolas ás crianzas destas idades e, ante todo, a necesidade de superar o concepto de escola “unitaria” atendida por unha soa profesora.

Algúns problemas fóronse solucionando, conseguíronse melloras e chegamos a contar con

algún profesorado especialista e persoal do Departamento de Orientación que acudía algunha hora ás escolas. Pero isto era insuficiente. Para traballar e aprender en igualdade de condicións, había que contar con máis persoal para cubrir substitucións, dispor de horas para funcións administrativas ou descanso, mellorar a coordinación entre as escolas e a atención individualizada do alumnado. Estas foron as razóns polas que as escolas de Cimadevila, Valado e Meiro, presentamos o proxecto bautizado como CRA Liboreiro, para a constitución dun Colexio Rural Agrupado, contando coa aprobación tanto das familias como dos concellos de Bueu e Cangas. Esta alternativa permitiríanos conta, tal e como acontece noutros lugares, con máis recursos humanos e materiais. Pero fronte ao intento proposto para a dignificación e mellora destas escolas, a Consellería de Educación optou polo economicismo. Non houbo resposta oficial pero si adianto de que o CRA non

sería viable. E a partir de aí fóronse sucedendo os peches, nalgúns casos aproveitando conxunturas que non deixaban alternativa ás familias.

Pechouse así un ciclo de experiencias intensas. Seguirán en pé as rexas paredes da escola que seguro albergarán moitos proxectos. Non esqueceremos os entroidos en Cela e Cimadevila, os magostos no

Valado, os Nadais en Meiro, os bascalleiros, o millo corvo, as cantigas, risas e berros. Levaremos na lembranza os trasnos e sereas que habitan nesta aldea.

Oxalá chegue o día en que haxa que erguer novos edificios para albergar unha Galescola de Meiro noviña do trinque! Oxalá!

